

Entrevista

Josep Viader,

Noranta anys de vida són, per si mateixos, tot un patrimoni de saviesa, de riquesa personal. Si, a més, han estat dedicats plenament a la docència musical en moltes i variades formes, aquest recorregut vital pot representar també una ensenyança per a tots els que n'hem estat testimonis. En coincidència amb les noces d'or de la Polifònica de Girona i amb aquest seu aniversari personal, presentem una conversa amb Josep Viader i Moliner (Girona, 1917), que recorre amb una memòria envejable els episodis més significatius del seu pas per la vida musical gironina. Recordat per infinitat d'antics estudiants de magisteri o del Conservatori, o per qui tan sols va entreveure'l en algun tribunal d'exàmens, en la memòria de tots continua essent «el senyor Viader».

—En primer lloc, potser hauria d'aclarir si estic fent una entrevista a un músic, a un mestre, a un mestre de músics...

—Des que jo en tinc memòria, quan el meu pare em preguntava, com se solia fer amb els vailets, què voldria ser de gran, jo inevitablement responia: «Mestre. I músic!». És a dir, que de ben petit van conuiu les dues vocacions, però posant el vessant pedagògic sempre per davant.

—I aquest és el que ha exercit més intensament i durant més temps. De fet, encara continua.

—I tant! Ara amb «alumnes» de més de seixanta i setanta anys. I tots plegats ens ho passem tan bé fent música! És un privilegi poder tenir aquests «nens» i «nenes» que saps que t'escoltaran, que et seguiran en el que expliques, que els pots renyar... carinyosament, és clar! Ja fa dotze anys que hem organitzat a l'esplai de La Caixa un grup de flautes dolces. En Francesc Camarasa cuida de la tècnica instrumental i l'Enric Homet dirigeix el conjunt. Jo preparo els arranjaments, acompanyo al piano i dono les classes de formació musical. De feina no ens en falta!

JOAN GAY I PUIGBERT

FOTOS: PERE DURAN

el plaer d'ensenyar música

—Hi ha coses que no canvien. L'ensenyament és sempre una vivència semblant, independentment de l'edat del docent o dels alumnes.

—Ser mestre m'ha agradat sempre, sí. En realitat, la vocació pedagògica ha estat una cosa innata, en mi.

—De tota manera, si anem a retrobar aquell vailet dels anys vint, aquell que deia «vull ser mestre, i vull ser músic», ¿com hi arriba, a dir això? Actualment, la mainada pot, com a mínim, establir contacte amb la música, amb uns mitjans i uns camins molt més amplis que abans. Però aleshores era ben diferent.

A més, en el seu cas tampoc hi havia una tradició familiar ni res semblant, ni a les escoles es feia cap treball del que ara en diríem sensibilització musical.

—No, no. El meu pare, que era el flequer dels «panets de Viena» (que ell havia introduït a Girona), cantava de vegades alguna havanera mentre treballava, i poca cosa més. Per altra part, amb prou feines jo havia pogut sentir música clàssica mentre era nen.

—Això, en el nostre món d'ara, es fa difícil d'imaginar.

—La primera vegada que vaig sentir música seriosament va ser en els *herma-*

nos de La Salle, quan vaig començar a cantar, i amb el mestre Civil. Jo tenia una bona veu, una veu de nen prou maca, i de seguida vaig aprendre a solfejar, i hi vaig agafar afició. En Francesc Civil ens n'ensenyava, i en aquella època ell també s'encarregava de l'escolania de Sant Feliu, i ens portava a cantar a tot arreu. Vaig començar a conèixer la música a través del cant... i algun disc! Molt de tant en tant en podies sentir algun. A casa, naturalment, no hi havia aparell. I la ràdio? Ai, si amb prou feines n'existien! Avui dia, quan neixen, quasi coneixen igual el xumet i els auriculars!

—O sigui que el despertar del voler ser músic va venir per la via del cant.

—Ben clar que sí. Encara ara, la música que aprecio més és la vocal. Amb qualsevol cantata, m'ho passo més bé que escoltant una simfonia o una peça per a piano sol. Recordo quan anava a classe de piano amb el mestre Vallribera, a Barcelona, que era molt exigent, i a casa m'ho coneixien de seguida: estava nerviós, malhumorat... En canvi, si havia d'anar amb mossèn Muset, a classe d'harmonia, contrapunt, etcètera, o amb el senyor Bosom per l'acompanyament, ¡feia una cara de content! És el que m'agradava més, i m'hi dedicava amb plaer.

—Això era al Conservatori del Liceu, veritat?

—Sí, però jo vaig anar-hi ja de gran, un cop casat. El meu primer mestre havia estat en Civil, a Girona, amb qui vaig fer els set primers cursos de piano i el preliminar d'harmonia. Ens portava a examinar oficialment al Conservatori del Liceu, presentant-nos com a alumnes tutelats per la senyora Concepció Darné, professora d'aquest centre, que més tard es va casar amb en Josep Maria Dalmau, fill de Josep Dalmau Carles. Vivia davant de la Catedral, i abans de portar-nos a Barcelona ens feia anar primer de control a casa seva, tot i que era una formalitat perquè el senyor Civil ja tenia cura de no presentar ningú que no estigués preparat...

—Aquests estudis, però, van quedar interromputs amb l'esclat de la Guerra Civil.

—Sí, vaig ser mobilitzat amb l'exèrcit roig, a la zona d'Albacete, i allà va començar la dèria dels cors. Érem un grup de soldats que cantàvem, recordo que vam començar amb *L'emigrant*. I com que volíem cantar-lo a quatre veus, jo vaig fer una harmonització...

—I així va començar una llarga història de vinculació amb al món coral.

—Bé, en realitat, jo em vaig passar tota la guerra tocant el piano. Els oficials volien fer ball cada nit, i em van agafar a mi. Sense solfes ni res. Et deien: «Tócanos un pasodoble», i apa, t'ho havies de fer com podies. Amb quatre notes i el ritme de fons, ja sortia un pasdoble. Si la balladora els agradava, et deien: «¡Más largo!». O bé, després: «¡Ahora un tango!», i vinga, a canviar el ritme.

—Allò devia ser tot un aprenentatge.

—Ja ho pots ben dir! Des d'aquest punt de vista, vaig passar la guerra força bé. El problema va ser quan es va acabar, que em vaig trobar amb la carrera de

música inacabada. Ja era mestre des del maig del trenta-cinc, que havia acabat el magisteri dins la primera promoció de la República, però no havia fet oposicions.

—I va començar a exercir en la immediata postguerra.

—Sí, un senyor de Bordils que coneixia el meu pare va saber que jo era mestre, i li va demanar si voldria anar-hi. El meu pare m'hi va animar, i em vaig trobar jo tot sol amb vuitanta criatures: omplíem dues aules! Allà vaig fer de mestre, vaig organitzar un cor, i vaig conèixer l'Anna Vidal i Mascarós, que més tard va ser la meva esposa. Vaig estar a Bordils fins que em van mobilitzar... per segona vegada.

«Em vaig passar tota la guerra tocant el piano, sense solfes ni res. Els oficials volien fer ball cada nit, i em van agafar a mi»

—Aquest cop, ja sota el franquisme. Era la cèlebre segona mili dels que havien estat a l'exèrcit republicà.

—Exactament. Em van enviar a la Corunya i allà vaig conèixer entre d'altres l'Àngel Colomer, el director de l'Orfeó Laudate, de Barcelona. Ell portava partitures de cançons orfeòniques en català, i anàvem amb un grup de quatre a cantar-les a Ràdio Corunya, on feien un programa especial dedicat a la música coral. Al meu regiment vaig crear una coral de soldats catalans i gallecs, i vàrem cantar fins i tot al Teatro Principal de la Corunya. Allà vaig estar-hi des del setembre de 1941 fins al principi de 1943.

—I en tornar, què va fer?

—Què havia de fer? No tenia plaça de mestre perquè no havia fet oposicions. En canvi, vaig tenir ocasió d'anar a tocar amb una orquestra, la Bolero, però no de pianista, sinó de contrabaix. I jo el contrabaix no l'havia estudiat, encara!

—I com s'ho va fer, per tocar-lo?

—Doncs tot va venir quasi de sorpresa. Abans de la guerra del trenta-sis es feien els Pastorets en el Centre Cultural del capdamunt de la Força, i jo o bé mossèn Geli acompanyàvem amb el piano; si tocava ell, jo feia servir un contrabaix —que era del cèlebre Avi Xaxo, en Josep Vicens de l'Escala, que el deixava allà d'un diumenge a l'altre, per no haver-lo de carretejar—, i res, fent el graciós jo anava buscant les notes de l'escala, tocant sense arquet ni res. Amb la música que llavors sabia vaig poder tocar anys més tard el mínim imprescindible per anar amb la Bolero.

—Era una orquestra força coneguda, a l'inici dels anys quaranta.

—Sí, primer es deia Melody, i ells ja havien tocat junts abans de la guerra,

en el cinema Modern, que tot primer se n'havia dit Ateneu Social Democràtic. Després de la guerra es van refer, i el 1943 em van proposar d'anar-hi. Jo, encantat de la vida. A més, guanyàvem sis-centes pessetes cada mes, i jo em casava el novembre...

—Sis-centes pessetes d'aquell temps era un sou que estava prou bé, no?

—I tant! No vaig tenir cap pressa a tornar a fer de mestre...

—Es va acabar incorporant a alguna altra escola, després de Bordils?

—No, perquè l'any quaranta-cinc, mentre jo vivia a Bordils, es van convocar oposicions per a mestres, i ens les vam preparar conjuntament amb els dos interins que aleshores estaven destinats allà. Les vam aprovar, i jo vaig triar la plaça de Palamós. Vaig anar a prendre

posseïó, i immediatament vaig haver de demanar excedència voluntària per poder-me incorporar a la Normal.

—I per què?

—Resulta que entretant havia mort en Tomàs Sobrequès, pare de l'historiador Santiago, que era professor de música a la Normal. Mossèn Barceló, que era molt amic meu, em va dir: «No ets músic, tu? No ets mestre? Doncs, au, no badis i demana la plaça!». Vaig entrar-hi interinament, i la situació va quedar així durant dotze anys, perquè no hi va haver oposicions fins al 1956.

—L'any quaranta-cinc, doncs, va acabar resultant un punt crucial en la seva vida.

—Sí. En aquesta situació, ja treballant a la Normal, vaig decidir acabar els estudis de música a Barcelona, i va ser

aquesta l'època d'en Vallribera, mossèn Muset, el senyor Busom, i tot plegat. El contacte amb la gent del Liceu em va anar molt bé per madurar musicalment.

—És clar, perquè tot de cop, amb una experiència força breu, es devia trobar davant del repte d'haver de formar futurs mestres, si més no en el seu vessant musical. Tota la qüestió dels mètodes de pedagogia musical, aleshores, aquí devia ser ben desconeguda.

—En general, sí. Compàs de quatre, do-re-mi-fa-sol, i s'ha acabat. Tot el que anava més enllà, jo no vaig descobrir-ho fins més tard, estudiant altres sistemes i experiències, a base de viatges i curssets. A Salzburg, la pàtria de Mozart, vaig entrar en contacte amb el mètode Orff. També van venir formadors d'allà a Madrid, a Granada... i jo vaig anar a tot arreu.

—Aquest mètode, després, ha estat molt utilitzat, veritat?

—Molta gent ho identificarà amb la flauta dolça, que penso que vaig portar jo a Girona. També els xilòfons i metal·lòfons. Tot el que va implicar aquella renovació sembla ben a l'abast i ben natural, però fins llavors a l'escola se'n feia ben poc, de música. Com a màxim alguna cançoneta, i encara depenent de la gràcia o la facilitat del mestre o la mestra individualment. Recordo com a excel·lent la tasca del senyor Baró Güell en el grup escolar de la Gran Via, que era llavors l'escola annexa a la Normal.

—Actualment, a les escoles, la música es contempla com una manera d'aprendre. Més que aprendre música, es tracta d'aprendre amb la música. Això, en el règim general de la primària o la secundària. Qui es vol perfeccionar o professionalitzar, després ha d'anar per altres vies.

—S'ha intentat treballar, però em sembla que no s'ha trobat encara la pedra

filosofal en això. A vegades sembla que en la planificació es faci música només per cobrir l'expedient. Potser caldria més posar l'accent a conèixer la música, donar-la a conèixer. Abans d'anar a un concert, explicar bé què s'hi ha d'aprendre, en què ens hem de fixar... Això és el que té valor. Tanta insistència en el llenguatge musical, no sé si és necessària a aquest nivell. Comencem pel compàs. El compàs és el batec del cor. I sobre això, es pot construir tota la rítmica.

—Això, si estem parlant d'escola general.

—Sí, és clar. Però tanta partitura... és la gramàtica de la música. No sé si hauria d'anar per un altre costat. Si això és el do o és el re, o si el compàs és de dos o de tres no té tanta importància com fer viure la música i el ritme als infants.

—I, naturalment, el treball a la Normal va comportar la coneixença amb moltes promocions de futurs mestres, la majoria dels quals recorden aquelles primeres classes de música.

—Encara avui mateix n'he trobat sis o set que m'han vingut a trobar dient: «Es recorda d'allà a la Normal vella?» I jo els pregunto: «Què cantàveu?». Encara se'n recordaven, i jo els ho he tocat amb el piano! També cantàvem *La dansa de l'amor*, una sardana de Voltàs, que era molt coneguda... És el poder de la música per fixar-se en la memòria.

—Doncs parlant de sardanes, aquest també seria tot un capítol dins la seva dedicació al món musical. De fet, ja fa una bona colla d'anys que té un contacte fluid amb el món sardanístic.

—La meva primera sardana va ser *En el puig*, que és de l'època que jo estava de mestre interí a Bordils, segurament l'any quaranta. El que passa és que no l'havia escrita per a cobla, sinó per a piano. I vaig aprofitar que el mestre Blanch Reynalt, de Castelló d'Empú-

ries, havia vingut a viure a casa d'uns seus parents al Pont Major de Girona. Jo hi anava en bicicleta, per fer classe d'instrumentació, perquè en Blanch havia instrumentat moltes sardanes d'en Morera, i li vaig ensenyar aquesta primera que jo havia fet. Ell em va dir: «Aquesta te la instrumentaré jo, però no me'n demanis pas cap més!».

—De manera que aquesta és la història de la seva primera sardana.

—Sí. Efectivament, no me'n va instrumentar cap més, però aquella em va servir de pauta per a totes les altres...

—...que van ser un bon grapat.

—Sobretot gràcies a la Bolero. Quan anàvem a tocar a festes majors, teníem molt bona fama per cantar en els oficis: en Viader deixava el contrabaix, s'asseia a l'harmòni, i fèiem un introit en gregorià. Tu diràs, els rectors estaven ben contents! Teníem molts lloguers per als oficis, i també fèiem el ball, o sigui que només ens faltaven les sardanes per poder tocar tota la festa major completa. La formació es va ampliar amb en Manel Saderra Puigferrer i algun altre músic de Banyoles, de Tortellà...

—O sigui que ja eren cobla-orquestra.

—El nom va passar a ser La Principal de Girona, i em vaig atrevir a arranjjar per a cobla alguna coseta que jo havia escrit per a piano. I així van anar sortint *El pou de la Roca*, que va ser la més coneguda d'aquell temps, i d'altres.

—La Roca que, per cert, em sembla que era una senyora, no pas una roca de pedra, i potser molta gent que coneix la sardana això no ho sap.

—Efectivament, els Roca eren una família que a casa seva tenien aquella font de pedra picada que encara hi ha pujant al cinema Modern, a mà dreta.

«Quan es va fer el primer concert de la Polifònica jo tenia quaranta anys. Ara la coral en fa cinquanta i jo noranta»

I l'aigua d'allà era de la mateixa deu que la utilitzada pel meu pare per a l'elaboració del pa.

—Aquestes són sardanes que encara es coneixen i es toquen, veritat?

—No gaire. Les sis o set que tinc enregistrades, sí. L'altre dia encara van portar-me el nou disc compacte on hi ha la sardana *La font de la lluna*, en referència a una font que hi havia a l'illa del Ter, i resulta que ja no recordava ni la melodia ni el treball dels curts. Tornant-la a escoltar, em va semblar que estava prou bé!

—Potser s'ha d'aclarir que aquestes són sardanes de fa una colla d'anys, però posteriorment en va fer tota una altra sèrie.

—Sí, quan vaig deixar d'anar amb l'orquestra i em vaig dedicar més a la Normal, les sardanes van quedar una mica aparcades durant un temps. Fins que un dia en Boix de la Girona em va tornar a animar, i va ser quan vaig escriure *Cant de tardor*, que em va tornar a atrapar. Em van encarregar sardanes per a aplecs com ara a Llavaneres, Roquetes, Artés... L'última que vaig escriure és una per a dues cobles, pensada per la festa de la sardana que fan a Banyoles, i se'n diu *Serenor*. És clar que després també hi ha les sardanes cantades, però això ja és una altra història.

—Ja que parlem de sardanes, i amb la perspectiva que pot tenir vostè, intento imaginar-me com deu veure l'evolució del sardanisme. Ara resulta que els músics de cobla cada vegada són més joves i més preparats, però els balladors cada any que passa són més grans.

—També n'hi ha molts de petitons! Però és cert que després, cap als quinze o setze anys, la cosa es trenca... Tampoc es pot perdre de vista que durant molts anys la sardana va ser un

ball de protesta, tenia l'al·licient d'allò que estava una mica prohibit... Això és el mateix que passava amb les corals. Abans, cantar en una coral era fer pàtria, fer Catalunya. Però recordo que l'Oriol Martorell sempre deia: «Penseu que, per fer Catalunya, a més a més s'ha de cantar bé!».

—Doncs anem cap al cantar, cap al món de les corals.

—Coincideix també amb l'any quaranta-cinc, quan jo vaig començar a treballar a la Normal, que en lloc de viure a Bordils vàrem venir a viure a Girona, a la travessia Auriga, al mateix edifici on jo havia nascut. Va ser en aquell temps que havia començat a funcionar el cor del Grup, del GEiEG. Era un cor de veus d'home, i el mestre Civil me'n va traspasar la direcció, que jo vaig portar durant uns deu anys. Amb la coral del Grup obtinguérem guardons i, sobretot,

caldría destacar el primer premi al concurs internacional d'Arezzo, on participaven bon nombre de conjunts europeus.

—Tot plegat, coincidint amb la seva entrada al Conservatori, que havia començat a funcionar el 1942, i vostè s'hi va incorporar set anys més tard.

—De fet, es va posar en marxa només amb tres professors: el senyor Ramon Arnau, músic major del regiment, el mestre Civil i el violinista Josep Baró. El 1947 s'hi va incorporar el senyor Vicente Pérez, que era clarinetista, i jo m'hi vaig incorporar com a professor i secretari el 1949, quan estàvem instal·lats a la pujada de Sant Domènec. Més tard passàrem a les Voltes d'en Rosés, on ha funcionat fins fa pocs anys. La petita escola inicial fou reconeguda primer com a conservatori elemental, i com a professional uns anys després.

—Molta gent associa el senyor Viader amb aquell edifici, no només els alumnes oficials del Conservatori, sinó també tantíssima gent que només s'hi anava a examinar.

—Em sembla que a fora, ja es preguntaven: «Qui et toca, de solfeig?». I si deien «En Viader», tothom s'exclamava. Saps què passava, que la meua manera d'acompanyar, realitzant tots els acords del llibre, els despistava una miqueta, però en realitat era el que s'havia de fer. Sí, són molts anys de feina i de dedicació a un centre que, afortunadament, va arrencar de molt poca cosa per assolir amb el temps una dimensió molt més important.

—I la Polifònica, és la nineta dels seus ulls?

—I tant! És la meua filla! Bé, a més de l'Anna Maria, que ella ho és de veritat, és clar.

—Si suméssim assaigs i concerts, desplaçaments i viatges, potser és allò a què més hores ha dedicat en el món musical.

—Pensa que quan es va fer el primer concert de la Polifònica jo tenia quaranta anys acabats de fer. La Polifònica aquest novembre farà cinquanta anys, i jo en compleixo noranta el primer de setembre, si Déu vol.

—Els cantaires de la formació inicial, en bona part, ja tenien experiència.

—Em sembla que vaig tenir l'encert de triar gent amb formació musical, bona veu i voluntat de cantar. A més, ho he de dir, amb una entrega total. Vaig partir de l'experiència de l'any abans, el 1956, en què el cor de la Secció Femenina que dirigia en Civil volia anar al concurs internacional d'Arezzo, i nosaltres volíem anar-hi com a cor del GEiEG només amb veus d'home. A més de cantar per separat, ens vam preparar conjuntament com a cor

mixt, i així vam tenir excusa per quedar-nos allà uns dies més. A la Polifònica, després, alguns components van ser triats d'aquests dos cors, tot i que també hi havia algú de l'orfeó Cants de Pàtria i altres que no havien cantat en cap d'aquestes agrupacions.

—El primer concert va coincidir amb Santa Cecília, la patrona dels músics.

—Sí, i a Girona va ser tot un esdeveniment. En els arxius s'hi deu poder trobar encara la crònica que va fer el senyor Massanes, que havia estat president del Cercle Artístic, i ens va deixar pels núvols!

—Potser la Polifònica va representar també una via per sortir, conèixer altres corals, anar a l'estranger...

—També era una manera d'aprendre, de veure altres directors i altres estils. Observant, s'aprèn molt. També vaig

poder-me relacionar amb tot el moviment coral català, i això va suposar una vivència molt rica en experiències musicals. Allà vaig conèixer l'Oriol Martorell i moltes altres personalitats, vaig ser un dels fundadors i vicepresident durant molts anys de la Federació Catalana d'Entitats Corals...

—En aquest àmbit, hi havia una forta vinculació amb el treball per la catalanitat, sobretot en els anys seixanta i setanta.

—Com a anècdota, el que va passar amb *Els Segadors*. Feia poc que havia mort en Franco i es deia: «Algún dia *Els Segadors* podran ser cantats en públic». La Federació ens va encarregar una versió coral a cadascun dels cinc que formàvem la comissió tècnica, per poder triar. I quan va arribar la reunió següent, jo, amb el liri a la mà, era l'únic que portava la feina feta. O sigui que aquella va ser la versió oficial per a cor, i encara ho és. És la que canten la majoria de corals. Pensar que la vaig fer a casa, amb ben poques hores...

—També a final dels seixanta va néixer la coral Saba Nova, com a filial de la Polifònica.

—És natural. Un cop la Polifònica ja funcionava, hi havia baixes, per tant s'havien de cobrir amb noves incorporacions. Les antigues escolanies havien estat una font de nous cantaires, però ja estaven deixant d'existir. La política musical de l'Església havia canviat completament, però això ja és tota una altra qüestió, que ara ens portaria molt lluny. Tan bé que aniria que es recuperés la professió d'organista! A Alemanya n'hi ha a totes les poblacions, i sovint n'hi ha un de catòlic i un de protestant, i tots dos són pagats com a professionals, perquè ho són.

«El plaer més gran del món és fer la feina en la qual t'ho passes bé, i jo gràcies a Déu he tingut aquesta sort»

–Bé, el cas és que de les escolanies no se'n podia esperar gaire res més.

–Vaig observar que s'anaven creant en altres llocs de fora, o a Barcelona mateix, corals infantils que nodrien les adultes. I aquest va ser el paper de Saba Nova durant quasi vint anys, a més del magnífic treball de sensibilització fet amb centenars de mainades que hi han passat. Arran de la meua jubilació com a director de la Polifònica, però, la situació va canviar, i Saba Nova ara és independent, i continua treballant per la seva banda, i molt bé, dirigida per la Roser Busquets, que m'ajudava des del començament, juntament amb l'Esperança Pèlach i d'altres. Per tant, qui nodreix ara la Polifònica són adults, a partir d'amistats, de gent amb coneixements musicals, d'algú que ve a treballar o estudiar a Girona...

– Després de tants anys al capdavant d'entitats com la Polifònica, la Normal, el Conservatori... el Josep Viader jubilat no s'ha pas quedat aquí. Ha començat una etapa diferent, però també amb moltíssimes activitats com a dirigent o com a director musical, que arriben fins avui.

–Hi ha inquietuds que no es perden mai. El funcionari típic, un cop li donen la plaça del que sigui, es passarà tota la vida fent la mateixa feina rutinària, i un cop jubilat ja no sabrà fer res més. Jo he estat molts anys treballant amb plaça assegurada per unes oposicions, però m'interessava conèixer més coses, el treball de la rítmica, els nous mètodes i sistemes didàctics europeus i americans... Aquest interès, si el tens, el mantindràs durant tota la vida.

–Hi ha alguna cosa que ha pogut fer un cop jubilat i que abans no li havia estat possible?

–No he pas volgut anar a descobrir món, però sí que he escrit música reli-

giosa, una cosa que abans pràcticament no havia fet. Arran del Concili de la Tarraconense, una comissió episcopal de música va distribuir textos per musicar, i jo vaig caure en la temptació d'escriure varies peces. Algunes s'han publicat, i es canten. El que passa és que no hi consta el nom de l'autor, i la gent ho canta sense saber que són meves. I més que escriuria, si la vista no em fallés.

–Anant ja cap al final dels seus anys professionals, a Josep Viader se li han fet reconeixements i homenatges, l'auditori de la Casa de Cultura porta el seu nom, té un carrer de Girona dedicat... I tot això en vida, cosa ben poc habitual.

–Això sí que m'ha ben sorprès. Mai de la vida m'ho hauria pensat. No m'havia passat mai pel cap. Em sembla que, en les dedicatòries de carrers, només recordo que també ho

va poder veure l'escriptor Josep Maria Gironella i en Salvador Dabau, un altre bon exemple de mestre i músic alhora.

–Diuen que la música dóna empenta i energia per viure. Aquí en tenim un bon exemple. Potser ens haurà d'explicar la recepta.

–Jo no puc pas donar lliçons de res, però potser sempre s'hauria de tenir en compte que, facis el que facis, has d'intentar fer-ho bé. Sigui fer de flequer, de mestre, de ministre, de mecànic o de músic. I no acontentar-t'hi, sinó esforçar-te a assolir sempre una mica més. De tota manera, jo sempre dic que el més gran plaer del món és fer la feina en la qual t'ho passes bé, i jo gràcies a Déu he tingut aquesta sort.